

obch. zák.). Toto vědomí jest otázkou skutkovou. Zjistil-li tedy odvolací soud, že žalobce v době podání žaloby nevěděl o vystoupení žalovaného ze společnosti, jest tím vázán i soud dovolací. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, nemusil se odvolací soud vůbec zabývatí otázkou, zda by žalovaný ručil za pohledávku žalobkyně také po rozumu čl. 146 obch. zák., a netřeba proto ani uvažovati, zda se žaloba podle svého obsahu opírala také o toto zákonné ustanovení.

### Čís. 10273.

**Soud, vydavší směnečný platební příkaz na základě směnky, jež vykazovala vadu, nemá ani právo, ani povinnost přihlížeti z úřadu k tomuto nedostatku, nebyl-li vytýkán v námitkách.**

(Rozh. ze dne 25. října 1930. R II 376/30).

Procesní soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz, ježto ve směnce scházelo, komu nebo na čí řád má býti placeno, takže jí chyběla podstatná náležitost § 3 čís. 3 směn. zák. Procesní soud měl za to, že k této vadnosti mělo býti přihlíženo z úřadu, že směnečný platební příkaz neměl vůbec býti vydán a že proto musel býti zrušen. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu rozhodl. Důvody: Odvolání jest odůvodněno. Jest sice pravda, že na základě směnky, která vykazovala vadu, neměl býti směnečný platební příkaz vydán. Stalo-li se však přece tak, neměl soud ani právo ani povinnost přihlížeti z úřadu k tomuto nedostatku, nebyl-li vytýkán v námitkách. Vydáním platebního příkazu přechází obligace směnečná v obligaci ex judicato, předmětem dalšího jednání jsou jen uplatněné námitky a jen s jejich hlediska smějí býti ještě také žaloba a směnka přezkoumány. Z úřadu soud již postupovat nesmí, protože obsah obhajoby proti platebnímu příkazu ponechán je volné dispozici žalovaného, proti němuž platební příkaz vejde v moc práva, nepodá-li námitky, třebaš byl formálně závadný. V souzeném případě vadnost směnky v námitkách uplatněna nebyla. Nestalo se tak ani implicate v odstavcích žalovanou uváděných a nelze souhlasiti s výkladem, o který se žalovaná pokouší. Namítá-li se v odstavci 1. nedostatek aktivní legitimace, neděje se tak pro řečenou vadnost, nýbrž proto, že prý postupem nastala změna v osobě věřitelky. Mluví-li se v odstavcích 6. a 7. o neplatnosti směnky, děje se tak v souvislosti se skutkovými okolnostmi, jež s řečenou vadností směnky nemají zhora nic společného. Prosté popření aktivní legitimace nebo platnosti směnky bez určitého skutkového podkladu nestačí, ve skutkovém ději, který žalovaná ve zmíněných již odstavcích uvádí, námitka vadnosti směnky ve smyslu § 3 č. 3 směn. zák. ani při liberálním výkladu není obsažena.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu

a t o

ze správných, stavu věci i zákonu vyhovujících důvodů napadeného usnesení, jež rekusem nebyly vyvráceny a k nimž se ještě dodává, že ani z tvrzení námitek, že směnka nebyla při podpisu vyplněna, nelze dovoditi, že žalovaná uplatnila, že směnka neměla všechny podstatné náležitosti ani v době podání žaloby. Žalovaná ostatně nerozvedla v tomto smyslu ani při ústním jednání žádnou ze včasné podaných námitek, zejména nedostatek aktivní legitimace žalobkyně k žalobě ani neplatnost směnečného závazku.

### Čís. 10274.

**Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).**

**Vrátný v průmyslovém podniku patří do skupiny zaměstnanců uvedených v druhém odstavci § 12 zákona.**

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv II 823/29.)

Žalobce, vrátný v průmyslovém podniku žalované firmy, domáhal se na žalovaném zaplacení odměny za práci přes čas. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

### D ů v o d y:

Dovolání žalované jest oprávněno, pokud s hlediska nesprávného právního posouzení věci vytýká, že žalobní nárok není po právu proto, že u žalobce, jenž zastával v podniku žalované firmy místo vrátného, nelze výkony nad osmihodinovou pracovní dobu pokládati za práce přes čas, jež by musily býti podle zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. zvláště odměněny. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl vrátným v průmyslovém podniku žalované firmy, a žalobce sám zdůrazňoval ve sporu a opakuje to i v dovolací odpovědi, že jeho práce záležela v tom, že vykonával jen dozor nad vchodem a vjezdem do závodu, dohlížel na dovážené a vyvážené zboží, kontroloval dělníky nastupující do práce a opouštějící práci, obsluhoval telefon a sděloval onemocnělým dělníkům adresu závodního lékaře, který měl právě službu. Dále uvedl žalobce v dovolací odpovědi výslovně, že práce vrátného byla mu svěřena proto, že pro tělesné nedostatky nemohl konati službu, pokud se týče těžkou práci jako dělník. K tomuto přednesu žalobcovu, který jest mu, jak se dále ukáže, na úkor při právním posouzení věci, jest přihlížeti, i pokud byl učiněn teprve ve vyšší stolici (viz rozhodnutí čís. 3007 sb. n. s.). Vrátný (portýr) patří do skupiny zaměstnanců uvedených v druhém odstavci § 12 zákona čís. 91/1918 a ve výnosu ministerstva sociální péče ze dne 21. března 1919, č. j. 1751/III-19